YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (kolmas jaosto)
18 päivänä joulukuuta 1997 *

Asiassa C-409/96 P,

Sveriges Betodlares Centralförening, ruotsalainen yhdistys, kotipaikka Malmö (Ruotsi), ja

Sven Åke Henrikson, kotipaikka Lund (Ruotsi),

edustajinaan asianajaja Otfried Lieberknecht, Düsseldorf, asianajaja Michael Schütte, Berliini, ja solicitor Vanessa Turner, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Bonn et Schmitt, 62 avenue Guillaume,

valittajina,

jossa valittajat vaativat muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) asiassa T-197/95, Sveriges Betodlares ja Henrikson vastaan komissio, 4.10.1996 antaman määräyksen (Kok. 1996, s. II-1283) kumoamista,

vastapuolena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies James Macdonald Flett, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. Gulmann sekä tuomarit J. C. Moitinho de Almeida ja J.-P. Puissochet (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: M. B. Elmer,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Sveriges Betodlares Centralförening ja Henrikson ovat yhteisöjen tuomioistuimeen 23.12.1996 toimittamallaan valituksella hakeneet muutosta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-197/95, Sveriges Betodlares ja Henrikson vastaan komissio, 4.10.1996 antamaan määräykseen (Kok. 1996, s. II-1283, jäljempänä valituksenalainen määräys), jolla jätettiin tutkimatta valittajien kanne, jossa vaadittiin sokerijuurikkaan vähimmäishintojen sekä tuotantomaksujen ja lisämaksun erityisen maatalouden muuntokurssin vahvistamisesta markkinointivuodeksi 1994/1995 sokerialalla 14 päivänä heinäkuuta 1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1734/95 (EYVL L 165, s. 12, jäljempänä riidanalainen asetus) kumoamista.

2 Oikeusriitaan liittyvät seikat ja kanteen perustana olevat tosiseikat on valituksenalaisessa määräyksessä esitetty seuraavasti:

"1. Liittymisehdoista ja niiden sopimusten mukautuksista, joihin Euroopan unioni perustuu, tehdyn asiakirjan (EYVL 1994, C 241, s. 21, jäljempänä liittymisasiakirja)

137 artiklan 2 kohdan toisen luetelmakohdan mukaan uusiin jäsenvaltioihin Itävallan tasavaltaan, Suomen tasavaltaan ja Ruotsin kuningaskuntaan sovelletaan täysimääräisesti yhteistä maatalouspolitiikkaa siitä päivästä lukien, jolloin ne liittyvät Euroopan unioniin, eli 1.1.1995 lähtien, ellei liittymisasiakirjassa toisin määrätä. Liittymisasiakirjan 149 artiklassa määrätään, että jos siirtymätoimenpiteet ovat tarpeen sokerialalla helpottamaan siirtymistä uusissa jäsenvaltioissa voimassa olevasta järjestelmästä yhteisten markkinajärjestelyjen soveltamisesta aiheutuvaan järjestelmään, toimenpiteet toteutetaan sokerialan yhteisestä markkinajärjestelystä 30 päivänä kesäkuuta 1981 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1785/81 (EYVL L 177, s. 4, jäljempänä asetus N:o 1785/81) 41 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti.

2. Komissio antoi Itävallan, Suomen ja Ruotsin liittymisen vuoksi sokerialalla toteutettavista siirtymätoimenpiteistä 21 päivänä joulukuuta 1994 asetuksen (EY) N:o 3300/94 (EYVL L 341, s. 39, jäljempänä asetus N:o 3300/94). Asetuksen kolmannessa perustelukappaleessa todetaan, että markkinointivuoden 1994/1995 osalta sokerintuotanto on Itävallassa, Suomessa ja Ruotsissa toteutettu kokonaisuudessaan kansallisten järjestelmien mukaisesti ja että erittäin suuri osa siitä on jo myyty ennen liittymistä ja siten ei ollut mahdollista puuttua takautuvasti kyseisen tuotannon osalta maataloustuottajien ja sokerinvalmistajien välillä tehtyihin juurikkaiden toimitussopimuksiin. Asetuksen 1 artiklan mukaan asetuksen N:o 1785/81 28 ja 28 a artiklassa tarkoitettuja alan itserahoitusta koskevia säännöksiä ei sovelleta uusissa jäsenvaltioissa ennen liittymistä tuotettuihin sokerimääriin. Lisäksi asetuksen N:o 3300/94 5 artiklan 1 kohdassa kullekin uudelle jäsenvaltiolle on määritelty sokeria koskeva tavanomainen siirtovarasto 1.1.1995. Tässä asetuksessa ei sitä vastoin ole mitään asetuksen N:o 1785/81 5 artiklan sääntöjä vastaavaa nimenomaista sääntöä, joka koskisi juurikkaan vähimmäishintojen soveltamista uusissa jäsenvaltioissa ennen liittymistä tuotettujen juurikkaiden osalta.

3. Erityisistä yksityiskohtaisista säännöistä maatalouden muuntokurssin soveltamiseksi sokerialalla 30 päivänä kesäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 1713/93 1 artiklan 1 kohdassa säädetään, että asetuksen (ETY) N:o 1785/81 5 artiklassa tarkoitetut juurikkaan vähimmäishinnat sekä mainitun asetuksen 28 ja 28 a artiklassa tarkoitetut tuotantomaksut ja lisämaksu muunnetaan kansallisiksi valuutoiksi käyttäen erityistä maatalouden muuntokurssia, joka on yhtä suuri kuin

kyseisenä markkinointivuonna sovellettujen maatalouden muuntokurssien keskiarvo ajan mittaan suhteellisesti laskettuna. Saman artiklan 3 kohdassa säädetään, että komissio vahvistaa tämän erityisen maatalouden muuntokurssin kyseisen markkinointivuoden päättymistä seuraavan kuukauden kuluessa.

4. Markkinointivuoden 1.7.1994—30.6.1995 osalta komissio antoi 14.7.1995 asetuksen (EY) N:o 1734/95 sokerijuurikkaan vähimmäishintojen sekä tuotantomaksujen ja lisämaksun erityisen maatalouden muuntokurssin vahvistamisesta markkinointivuodeksi 1994/1995 sokerialalla (EYVL L 165, s. 12, jäljempänä asetus N:o 1734/95). Erityinen maatalouden muuntokurssi, jota käytetään asetuksen N:o 1785/81 5 artiklassa tarkoitettujen sokerijuurikkaan vähimmäishintojen sekä saman asetuksen 28 ja 28 a artiklassa tarkoitettujen maksujen muuntamiseen, vahvistettiin kaikissa jäsenvaltioiden valuutoissa lukuun ottamatta kolmen uuden jäsenvaltion valuuttaa, joista yksi on Ruotsin valuutta. Asetuksen N:o 1734/95 kolmannen perustelukappaleen mukaan komissio näet katsoi, ettei ollut tarpeen vahvistaa erityisiä maatalouden muuntokursseja näille kolmelle jäsenvaltiolle, koska tämän markkinointivuoden osalta sokerin tuotanto Itävallassa, Suomessa ja Ruotsissa tapahtui kokonaisuudessaan ennen liittymistä voimassa olleiden kansallisten järjestelmien mukaisesti ja koska on säädetty, että 28 ja 28 a artiklaa ei sovelleta näissä maissa markkinointivuoden 1994/1995 aikana tuotettuihin sokerimääriin.

5. Ensimmäinen kantaja Sveriges Betodlares Centralförening on ruotsalainen yhdistys, joka väittää edustavansa kaikkia sokerijuurikkaan tuottajia Ruotsin ainoan sokerinvalmistajan kanssa käytävissä neuvotteluissa. Tämän yhdistyksen sääntöjen 4 kohdan mukaan yhdistykseen kuuluu paikallisia juurikkaantuottajien yhdistyksiä. Toinen kantaja Henrikson on kantajana olevan yhdistyksen puheenjohtaja ja myös juurikkaanviljelijä."

3 Valittajat nostivat 16.10.1995 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen, jossa vaadittiin riidanalaisen asetuksen kumoamista, koska siinä ei vahvisteta Ruotsissa sovellettavaa erityistä maatalouden muuntokurssia.

4 Komissio esitti 5.1.1996 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan perusteella tätä kannetta koskevan oikeudenkäyntiväitteen.

5 Ruotsin kuningaskunta pyysi 29.3.1996 saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen komission vaatimuksia.

Valituksenalainen määräys

6 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisella määräyksellään jättänyt kanteen tutkimatta työjärjestyksensä 114 artiklan perusteella, jonka mukaan asianosaisen niin vaatiessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi ratkaista asian tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä koskevan väitteen, jossa ei ole kysymys pääasian ratkaisemisesta, tarvittaessa aloittamatta suullista käsittelyä.

7 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi ensinnäkin, että koska mitään hakemuksia, joiden perusteella riidanalainen asetus olisi annettu, ei ole jätetty, tätä tapausta ei voida rinnastaa tapaukseen, josta oli kyse yhdistetyissä asioissa 41/70, 42/70, 43/70 ja 44/70, International Fruit Company ym. vastaan komissio, 13.5.1971 annetussa tuomiossa (Kok. 1971, s. 411), johon kantajat ovat vedonneet ja jossa yhteisöjen tuomioistuin katsoi, ettei kanteen kohteena oleva säännös ollut yleisesti sovellettava, vaan se koostui useasta yksittäisestä päätöksestä, joista kukin vaikutti hakemuksen jättäjän oikeudelliseen asemaan (25 ja 26 kohta).

8 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi sitä vastoin, että asetus on yleisesti sovellettava, että sen soveltaminen perustuu objektiiviseen tilanteeseen ja että sillä on oikeusvaikutuksia henkilöryhmiin, jotka on määritelty yleisesti ja abstraktisti. Tältä osin se totesi, että kolmessa uudessa jäsenvaltiossa olevien tuottajien sokerijuurikkaan myyntiin kyseisenä markkinointivuonna sovellettavan erityisen maata-

louden muuntokurssin vahvistamatta jättämistä on riidanalaisessa asetuksessa perusteltu kaikkien kolmen maan osalta objektiivisesti ja yhdenmukaisesti ottamatta huomioon näiden maiden tiettyjen tuottajien erityisasemaa (27 kohta).

9 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan lisäksi se seikka, että komissio on teoriassa voinut tietää kyseessä olevien taloudellisten toimijoiden lukumäärän ja nimetä heidät ja että Ruotsin rahapoliittinen tilanne on ollut epävakaampi kuin Itävallan ja Suomen, ei riitä valituksenalaisen toimen säädösluontoisuuden kyseenalaistamiseen, kun sen soveltamisperusteet on määritelty objektiivisesti (28 ja 29 kohta).

10 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistutti seuraavaksi, että asiassa C-358/89, Extramet Industrie vastaan neuvosto, 16.5.1991 annetussa tuomiossa (Kok. 1991, s. I-2501) ja asiassa C-309/89, Codorniu v. neuvosto, 18.5.1994 annetussa tuomiossa (Kok. 1994, s. I-1853) todetaan, että vaikka asetus osoittautuu yleiseksi ja abstraktiksi toimenpiteeksi, toimen normatiivisuus ei sulje pois sitä mahdollisuutta, että toimi voi koskea tiettyjä asianomaisia taloudellisia toimijoita erikseen, erityisesti silloin, että komissiolla on velvollisuus ottaa huomioon suunnittelemansa toimen vaikutukset tiettyjen yksityisten oikeussubjektien asemaan (31 kohta).

11 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että asianosaiset eivät kuitenkaan ole viitanneet tällaiseen komissiolle asetettuun toista kantajaa Henriksonia koskevaan velvollisuuteen ja että sovellettavien oikeussääntöjen tarkastelun perusteella ei myöskään voida päätellä, että komissiolla olisi tällainen velvollisuus (32 kohta).

12 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi siten, että asetuksella ei vaikuteta Henriksonin oikeudelliseen asemaan sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella hänet erotetaan kaikista muista ja yksilöidään samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu, ja että asetus koskee häntä vain sokerialan tuottajan objektiivisessa ominaisuudessa samoin kuin kaikkia muita tämän alan tuottajia (34 kohta).

13 Sveriges Betodlares Centralföreningin nostaman kanteen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistutti kolmanneksi, että yksityisten oikeussubjektien ryhmän yleisten ja yhteisten etujen puolustaminen ei riitä oikeuttamaan yhdistyksen nostaman kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamista, sillä yhdistys ei voi nostaa tällaista kannetta, jos sen jäsenet eivät voi tehdä samaa erikseen (35 kohta).

14 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi tässä asiassa, ettei ole osoitettu, että riidanalainen asetus koskisi erikseen tiettyjä kantajana olevan yhdistyksen jäseniä, sillä Henrikson on ainoa tuottaja, joka on mainittu kirjelmissä (36 kohta).

15 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi siten, että kantajana olevan yhdistyksen nostama kanne oli myös jätettävä tutkimatta (37 kohta).

16 Tämän vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti kanteen kokonaisuudessaan tutkimatta ja totesi, että lausunnon antaminen Ruotsin kuningaskunnan väliintulohakemuksesta saada osallistua väliintulijana oikeudenkäyntiin komission vaatimusten tueksi raukeaa (39 ja 40 kohta).

Asianosaisten esittämät valitusperusteet

17 Valittajat vetoavat valituksenalaisen määräyksen kumoamista koskevien vaatimustensa tueksi viiteen valitusperusteeseen.

18 Ensinnäkin valittajat arvostelevat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se oli katsonut, toisin kuin edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa Internatio-

nal Fruit Company ym. vastaan komissio, ettei riidanalainen asetus koostunut useasta yksittäisestä päätöksestä. Valittajien mukaan ruotsalaisia sokerijuurikkaan tuottajia koskeva maatalouden muuntokurssi olisi pitänyt vahvistaa automaattisesti ja ilman sitä koskevaa pyyntöäkin, koska komissio tuntee tuottajien odotukset tältä osin ja koska riidanalaisen asetuksen nimenomaisena tavoitteena on vahvistaa kurssit kullekin jäsenvaltiolle, kukin tehtävä päätös voi koskea vain rajallista toimijoiden määrää, ja koska komissiolle oli lisäksi ilmoitettu erityisistä rahapoliittisista suhdanteista Ruotsissa.

19 Valittajat arvostelevat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta toiseksi siitä, ettei se ole soveltanut oikein oikeuskäytäntöä, jonka mukaan se, että toimenpide on normatiivinen, ei merkitse sitä, ettei sen voida katsoa koskevan tiettyjä taloudellisia toimijoita erikseen. Valittajien mukaan Ruotsissa suoritettujen valuutan devalvaatioiden konkreettinen vaikutus on riittävä, jotta ruotsalaisten taloudellisten toimijoiden asema voidaan erottaa muiden jäsenvaltioiden toimijoiden asemasta.

20 Kolmanneksi valittajat vetoavat erityisesti liittymisasiakirjan 137 artiklaan ja yhteisön sokerimarkkinajärjestelmää koskeviin eri säännöksiin ja riitauttavat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kannan, jonka mukaan komissiolla ei tässä asiassa ole velvollisuutta ottaa huomioon suunnittelemansa toimen vaikutuksia tiettyjen yksityisten oikeussubjektien eli ruotsalaisten sokerijuurikkaan tuottajien asemaan.

21 Neljänneksi valittajat väittävät, että päinvastoin kuin aiemmassa oikeuskäytännössään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tässä jättänyt kanteen perusteettomasti tutkimatta siltä osin kuin kanteen oli nostanut ensimmäinen kantaja ammatillisena yhdistyksenä. Valittajien mukaan kyseisen yhdistyksen nostama kanne täyttää tutkittavaksi ottamisen edellytykset sen vuoksi, että yhdistys edustaa kaikkia ruotsalaisia sokerijuurikkaan tuottajia, sekä siksi, että yhdistys neuvottelee tuottajien puolesta sokerijuurikkaan jalostajan kanssa Ruotsissa.

22 Valittajat väittävät vielä, että jättäessään heidän kanteensa tutkimatta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei todellisuudessa ole jättänyt mitään mahdollisuutta nostaa kannetta riidanalaisesta asetuksesta, koska EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan mukaiseen ennakkoratkaisumenettelyyn turvautuminen ei tässä tapauksessa ole mahdollista. Tällainen tilanne on vastaajien mielestä yhteisön oikeuden niiden perusperiaatteiden vastainen, joiden mukaan yhteisöjen tuomioistuin ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin valvovat komission toteuttamia toimia.

23 Komissio vaatii vastineessaan, että valitus on hylättävä yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklan perusteella, koska valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat ja koska valitus on selvästi perusteeton, ja että valittajat on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

24 Komissio kiistää aluksi sen, että valitus voitaisiin ottaa tutkittavaksi siltä osin kuin valituksessa vedotaan tiettyihin asiakirjoihin, jotka on esitetty vasta valitukselle asetetun määräajan päättymisen jälkeen, sekä tiettyihin uusiin tosiseikkoihin ja perusteluihin, joita ei ole esitetty ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Komissio väittää myös, että EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan määräysten vastaisesti valitus ei koske ainoastaan oikeuskysymyksiä.

25 Aineellisten perusteiden osalta komissio yhtyy täysin valituksenalaisen määräyksen perusteluihin.

26 Komissio väittää ensimmäisen valitusperusteen osalta, että valittajien perusteluissa on olennaisia virheitä, koska niissä ei oteta huomioon sitä, että riidanalaisessa asetuksessa ei missään tapauksessa ole voitu vahvistaa erityistä maatalouden muuntokurssia niiden sopimusten osalta, jotka on tehty ja pantu täytäntöön ennen uusien jäsenvaltioiden liittymistä.

27 Toisen valitusperusteen osalta komissio väittää, että riidanalaisesta asetuksesta ei aiheudu mitään vaikutuksia ruotsalaisille sokerijuurikkaan tuottajille ja että ne vaikutukset, joihin valittajat vetoavat, johtuvat ennen liittymistä tehtyjen sopimusten ilmeisistä puutteellisuuksista tai siitä, että kansallisessa lainsäädännössä ei ole säädetty edullisesta vaihtokurssista.

28 Kolmannen valitusperusteen osalta komissio katsoo, ettei mikään niistä säännöksistä, joihin valittajat ovat vedonneet, tue väitettä, jonka mukaan komissiolla olisi ollut erityinen velvollisuus ruotsalaisia sokerijuurikkaan tuottajia kohtaan.

29 Neljännen valitusperusteen osalta komissio katsoo, että koska Henriksonin nostama kanne oli jätettävä tutkimatta, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei voinut tehdä muuta kuin katsoa, että myös kantajana olevan yhdistyksen kanne oli jätettävä tutkimatta.

30 Lopuksi komissio toteaa, että valituksen lopussa esitetyt kanneoikeutta koskevat perustelut eivät muodosta valitusperustetta EY:n tuomioistuimen perussäännössä tarkoitetulla tavalla eikä niitä ole myöskään esitetty valitusperusteina. Komission mielestä nämä perustelut ovat joka tapauksessa asiallisesti vääriä, koska mahdollisuus tuomioistuimen suorittamaan valvontaan on olemassa joko kansallisen oikeudenkäynnin yhteydessä EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisen ennakkoratkaisumenettelyn kautta tai jäsenvaltioiden ja yhteisön toimielinten perustamissopimuksen 173 ja 175 artiklan perusteella tekemän vaatimuksen yhteydessä tai vielä jokaisen vahinkoa kärsineen perustamissopimuksen 215 artiklan perusteella tekemän vaatimuksen yhteydessä.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

31 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklan mukaan yhteisöjen tuomioistuin voi milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä, jos sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton.

Ensimmäinen valitusperuste

32 Sen valittajien valitusperusteen osalta, joka koskee sitä, ettei tässä asiassa ole sovellettu yhteisöjen tuomioistuimen edellä mainitussa asiassa International Fruit Company ym. vastaan komissio hyväksymää tulkintaa, on aluksi todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen määräyksen 25 kohdassa aivan oikein, että kyseisessä asiassa kanteen kohteena ollut säännös oli annettu ottaen huomioon kaikki hakemukset, joiden lukumäärä tunnettiin, ja että kyseinen säännös vaikutti kunkin hakemuksen jättäjän oikeudelliseen asemaan. Juuri tämä on nimittäin se syy, jonka vuoksi yhteisöjen tuomioistuin katsoi, ettei kyseinen säännös ollut yleisesti sovellettava vaan että se koostui useasta yksittäisestä päätöksestä.

33 Koska tässä asiassa komissiolle ei ole saapunut yhtään hakemusta, joiden perusteella riidanalainen asetus olisi annettu, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kieltäytyi valituksenalaisen tuomion 26 kohdassa perustellusti rinnastamasta nyt esillä olevaa tapausta tapaukseen, josta oli kyse edellä mainitussa asiassa International Fruit Company vastaan komissio annetussa tuomiossa, ja päättelemästä kyseisen asian perusteella, että riidanalainen asetus koostuu useasta yksittäisestä päätöksestä.

34 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 27 kohdassa todennut myös perustellusti, että riidanalainen asetus on yleisesti sovellettava toimenpide ja että erityisen maatalouden muuntokurssin, jota sovelletaan niiden tuottajien, joiden kotipaikka on Itävallassa, Suomessa ja Ruotsissa, kyseisenä aikana suorittamiin juurikkaiden myynteihin, vahvistamatta jättämistä oli perusteltu kaikkien kolmen maan osalta objektiivisesti ja yhdenmukaisesti ottamatta huomioon näiden maiden tiettyjen tuottajien erityisasemaa.

35 Riidanalaisen asetuksen kolmannesta perustelukappaleesta ilmenee nimittäin selkeästi, että kyseessä olevalle kolmelle jäsenvaltiolle ei ole vahvistettu erityistä maatalouden muuntokurssia, koska sokerin tuotanto näissä kolmessa jäsenvaltiossa oli tapahtunut kokonaisuudessaan ennen liittymistä voimassa olleiden kansallisten järjestelmien mukaisesti.

36 Lisäksi on syytä panna merkille, että kuten samasta perustelukappaleesta ilmenee, liittymisen edellyttämistä siirtymätoimenpiteistä sokerialalla annetussa asetuksessa N:o 3300/94 säädetään samoista syistä, että asetuksen N:o 1785/81 tiettyjä säännöksiä ei sovelleta Itävallassa, Suomessa ja Ruotsissa ennen 1.7.1995 tuotettuihin sokerimääriin.

37 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 28 ja 29 kohdassa asianmukaisesti esittänyt myös vakiintuneen oikeuskäytännön, jonka mukaan toimenpiteen normatiivisuuteen ei vaikuta se, että on mahdollista vaihtelevalla täsmällisyydellä määritellä niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin tällaista toimenpidettä sovelletaan, tai jopa nimetä nämä oikeussubjektit, tai se, että toimenpiteellä voi olla erilaisia konkreettisia vaikutuksia näille eri oikeussubjekteille, jos on selvää, että tällainen soveltaminen perustuu objektiivisesti määriteltyyn tilanteeseen. Valittajien esittämät seikat sen osoittamiseksi, että ruotsalaiset sokerijuurikkaan tuottajat olisivat erityisasemassa, eivät riitä sen toteen näyttämiseen, että erityisen maatalouden muuntokurssin vahvistamatta jättäminen kyseisten kolmen jäsenvaltion osalta ei olisi yleisesti sovellettava toimenpide, vaan koskisi niitä erikseen.

38 Ensimmäinen valitusperuste on siten hylättävä.

Toinen ja kolmas valitusperuste

39 Nämä molemmat valitusperusteet liittyvät siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valittajien mielestä soveltanut virheellisesti oikeuskäytäntöä, jonka mukaan toimen normatiivisuus ei sulje pois sitä mahdollisuutta, että toimi voi koskea tiettyjä taloudellisia toimijoita erikseen erityisesti silloin, kun komissiolla on velvollisuus ottaa huomioon suunnittelemansa toimen vaikutukset tiettyjen yksityisten oikeussubjektien asemaan. Näitä valitusperusteita voidaan siten tarkastella yhdessä.

40 Aluksi on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on esittänyt valituksenalaisen määräyksen 31 kohdassa oikein sen oikeuskäytännön, johon valittajat ovat vedonneet.

41 Tämän jälkeen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 32 kohdassa tutkinut, oliko komissiolla tässä asiassa velvollisuus ottaa huomioon kyseisen toimen vaikutukset Henriksonin asemaan ja oliko Henriksonilla siten erityisiä oikeuksia, joihin riidanalaisella asetuksella olisi ollut haitallisia vaikutuksia. Kuten määräyksen tässä kohdassa on nimenomaisesti todettu, yhteisöjen tuomioistuimella on jo ollut tilaisuus täsmentää, ettei edellä mainittuun oikeuskäytäntöön voida tehokkaasti vedota silloin, kun kanteen kohteena olevalla toimella ei ole ollut haitallisia vaikutuksia kantajien erityisiin oikeuksiin.

42 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kuitenkin todennut samassa määräyksen 32 kohdassa, ettei asianosaisten huomautuksista tai sovellettavien oikeussääntöjen tutkimisen yhteydessä ole käynyt ilmi komissiolla olevan tällaista velvollisuutta kantajia kohtaan, ja se on päätellyt tämän perusteella valituksenalaisen määräyksen 33 kohdassa, että riidanalaisen asetuksen ei voida katsoa koskevan tiettyjä asianomaisia taloudellisia toimijoita erikseen.

43 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siten perustellusti katsonut valituksenalaisen määräyksen 34 kohdassa, ettei yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisesti voida katsoa, että asetus vaikuttaa toisen kantajan oikeudelliseen asemaan sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella hän erottuu kaikista muista ja hänet voidaan yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, riidanalainen asetus näet koskee Henriksonia vain sokerialan tuottajan objektiivisessa ominaisuudessa samoin kuin kaikkia muita tuottajia.

44 Tämän vuoksi toinen ja kolmas valitusperuste on hylättävä.

Neljäs valitusperuste

45 Sen valitusperusteen osalta, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi jättänyt perusteettomasti tutkimatta Sveriges Betodlares Centralföreningin ammatillisena yhdistyksenä nostaman kanteen, on aluksi todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 35 kohdassa vedonnut oikeuskäytäntöön, jonka mukaan yksityisten oikeussubjektien ryhmän yleisten ja yhteisten etujen puolustaminen ei riitä oikeuttamaan yhdistyksen nostaman kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamista. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen määräyksen samassa kohdassa, oikeuskäytännön mukaan tällainen yhdistys ei voi nostaa kumoamiskannetta, jos sen jäsenet eivät voi tehdä samaa erikseen, ellei kyseessä ole erityiset seikat kuten tehtävä, joka yhdistyksellä on voinut olla menettelyssä, jonka päätteeksi kyseinen toimi on toteutettu.

46 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tämän jälkeen määräyksen 36 kohdassa, ettei riidanalaisen asetuksen ole osoitettu koskevan erikseen kantajana olevan yhdistyksen jäseniä ja että kirjelmissä ei ole mainittu muita yksittäisiä tuottajia kuin Henrikson, jota kyseinen asetus ei koske erikseen.

47 Tämän vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin saattoi vain todeta, kuten se on tehnyt valituksenalaisen määräyksen 37 kohdassa, että myös kantajana olevan yhdistyksen nostama kanne oli jätettävä tutkimatta.

48 Vaikka kantajana oleva yhdistys väittää edustavansa kaikkia asianomaisia tuottajia Ruotsin ainoan sokerinvalmistajan kanssa käytävissä neuvotteluissa, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut määräyksen 5 kohdassa, tällä väitteellä ei kuitenkaan ole vaikutusta tämän määräyksen 46 kohtaan sisältyvään kantaan. Ei myöskään ole osoitettu, että tällä yhdistyksellä olisi ollut erityinen tehtävä menettelyssä, jonka päätteeksi riidanalainen asetus on annettu.

49 Tämän vuoksi myös neljäs valitusperuste on hylättävä.

Viides valitusperuste

50 Valittajat väittävät valituksensa lopussa pääasiallisesti, että heidän kumoamiskanteensa tutkimatta jättämisen vuoksi todellisuudessa ei ole jäänyt mitään mahdollisuutta nostaa kannetta komissiota vastaan ja että tämä on niiden yhteisön oikeuden perusperiaatteiden vastaista, joiden mukaan yhteisöjen tuomioistuimen ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on valvottava yhteisöjen toimielinten toimien laillisuutta.

51 Nämä väitteet ovat perusteettomia, ja ne on siten hylättävä ilman, että olisi edes tarpeen tarkastella komission esittämiä kysymyksiä väitteiden mahdollisesta tutkittavaksi ottamisesta.

52 Toisin kuin valittajat väittävät, ei nimittäin ole niin, että valittajille ei olisi jäänyt mitään mahdollisuutta nostaa kannetta riidanalaisen asetuksen kaltaisen komission toimen mahdollisten seurausten vuoksi. Yhtäältä ei ole näytetty toteen, ettei tällaisen toimen pätevyyttä voitaisi riitauttaa kansallisessa oikeudenkäynnissä, joka voi johtaa perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisen ennakkoratkaisupyynnön esittämiseen. Toisaalta asianomaiset voivat tarvittaessa riitauttaa tämän toimen EY:n perustamissopimuksen 178 ja 215 artiklan mukaisessa sopimussuhteen ulkopuolista vastuuta koskevassa menettelyssä, jos ne katsovat kärsineensä tästä toimesta suoraan aiheutunutta vahinkoa.

53 Kaiken edellä esitetyn vuoksi valitus on työjärjestyksen 119 artiklan nojalla hylättävä selvästi perusteettomana ilman, että olisi tarpeen tarkastella muita komission esittämiä tutkittavaksi ottamista koskevia kysymyksiä.

Oikeudenkäyntikulut

54 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan valituksiin 118 artiklan perusteella, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska valittajat ovat hävinneet asian, ne on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) Valittajat velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 18 päivänä joulukuuta 1997.

R. Grass

kirjaaja

C. Gulmann

kolmannen jaoston puheenjohtaja